ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 24

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Μὲ πολλὴν λύπην παρατηροῦμεν ὅτι ὀλίγοι τινὲς ἐξακολουθοῦν ἀκόμη ἀγωνιζόμενοι, per fas et nefas, ὑπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Δημοσιεύουν ἄρθρα, οὐχὶ ἅπαξ ἀσυνάρτητα, ἐν τῷ τύπῳ, δαπανῶντες οὐκ ὀλίγα· ἐκδίδουν ἐφημερίδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑβρίζονται κληρικοὶ μὲ τὰς χυδαιοτάτας τῶν ὕβρεων καὶ συκοφαντοῦνται, διότι φρονοῦν ὅτι ἡ μεταβολὴ ἢ μᾶλλον ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου κατέλυσε τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ὀλίγοι οὗτοι εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ὑποστηρίζονται ὑπό τινων πολιτευομένων, οἵτινες ἥκιστα ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ζωτικὰ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντα, καὶ δὴ ὑπὸ ἀμαθῶν τινων μοναχῶν, ἀγνοούντων τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων οὐχὶ διὰ τῆς παρατηρήσεως μηνῶν καὶ ἡμερῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατέκρινε τοὺς παρομοίους ἰουδαΐζοντας Γαλάτας: «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς· φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γαλ. 4, 10—11). Ἡ τοιαύτη ἀληθῶς ἀντίληψις εἶνε καθαρῶς Ἰουδαϊκή· εἶνε στενὴ καὶ περιωρισμένη, ἐνῷ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶνε εὐρύτατον καὶ ἐλεύθερον. Δὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Ὁ Θεὸς εἶνε Πνεῦμα ἄπειρον καὶ δὲν λατρεύεται ἐν τούτῳ μόνον ἢ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἀλλὰ πανταχοῦ ὑπὸ παντὸς καὶ ἐν παντὶ χρόνῳ.

Τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶνε διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων. Λέγεται Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἦτο ἄρα ἐν χρήσει πρὶν ἢ ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐν τῷ κόσμῳ, ὅστις ἐδίδασκε τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀλήθειαν καὶ ἔπαθεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὡς δὲν ἐδίδαξε περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ εἴδους τοῦ πολιτεύματος, περὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, οὕτω δὲν ἐδίδαξε περὶ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἐφευρέθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων πρὸς εὐκολίαν αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς προόδους τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, ἥτις οὐδαμῶς ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ ἀνόθευτον θρησκείαν.

Κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἐγένετο ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἔρις καὶ ταραχὴ μεταξὺ τῶν μοναχῶν εἰς ποίαν ἡμέραν πρέπει νὰ τελῶνται τὰ μνημόσυνα, ἐν ἡμέρᾳ δηλ. Σαββάτου ἢ Κυριακῆς. Ἡ Ἐκκλησία δι' ἐγκυκλίων καθώρισε τὸ ζήτημα καὶ ἡ ταραχὴ κατέπαυσε. Οἱ ἀληθεῖς ἐκεῖνοι μοναχοὶ ὑπήκουσαν εἰς τὴν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ σήμερον οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ δὲν ὑπακούουν καὶ ὑβρίζουν τοὺς πατριάρχας καὶ τοὺς κληρικοὺς διότι, ἐκ ζήλου «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», φρονοῦν ὅτι ἀγωνίζονται ὑπὲρ της Ὀρθοδοξίας, ἥτις πολεμεῖται ὑπὸ τῆς γαυριώσης ἀσεβείας, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν ποικιλωνύμων προπαγανδῶν.

Ἐπεθύμουν τὸν ζῆλόν των καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ στρέψουν ἀλλαχοῦ· νὰ στρέψουν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ἀνορθώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ. «Ὁ θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι». Ὑπάρχει ἀνάγκη ἐργατῶν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ἐργατῶν εὐσεβῶν μὲ πίστιν καὶ ζῆλον «κατ' ἐπίγνωσιν». Ὁ χριστιανικὸς ἀγρὸς ἔχει ἀνάγκην καλλιεργείας διότι μένει ἀκαλλιέργητος καὶ οὕτω ἀναπτύσσονται καὶ αὐξάνουν τρίβολοι καὶ ἄκανθαι. Ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τοῦ ὅλως ἀδιαφόρου ἡμερολογίου, θὰ ἦσαν ἐπαίνου ἄξιοι καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐὰν εἰργάζοντο ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν μορφώσεως τῶν χριστιανῶν. Οὕτω ἔπραττον πάντοτε οἱ ἀληθεῖς μοναχοί· κατήρχοντο ἀπὸ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν κοινωνίαν, οὐχὶ διὰ νὰ φέρουν «διχοστασίας καὶ ἔριδας», ἀλλὰ διὰ ν' ἀγωνισθοῦν γενναίως ὑπὲρ τῆς πολεμουμένης πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας. Οὕτω δὲ ἡ χριστιανικὴ κοινωνία ἐξετίμα καὶ ἐσέβετο αὐτούς.

Ἀλλὰ σήμερον ὑβρίζουν τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας καὶ σκανδαλίζουν τὰς συνειδήσεις τῶν χρι-

στιανῶν διότι, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ κεραία ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων διδασκαλιῶν, τιμᾶται ὁ Ἅγιος Δημήτριος π. χ. δεκατρεῖς ἡμέρας ὕστερον. Οὕτω δὲ ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην ἥτις «πάντα στέγει, πάντα ὑπομένει», ἥτις «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Οὐδὲν ἀληθῶς ὑπάρχει ἁγιώτερον καὶ θειότερον τῆς ἀγάπης. «Ἀγάπης οὐδὲν οὔτε μεῖζον, οὔτε τι ἴσον ἔστιν, ***οὐδὲ αὐτὸ τὸ μαρτύριον.*** Ἀγάπη γὰρ καὶ χωρὶς μαρτυρίου ποιεῖ μαθητὰς Χριστοῦ, μαρτύριον δὲ χωρὶς ἀγάπης οὐκ ἂν ἰσχύσειν τοῦτο ἐργάσασθαι», λέγει ὁ Ἰ. Χρυσόστομος (εἰς τὸν Μάρτυρα Ρωμανόν). Ὁ φανατισμὸς δὲν εἶνε ἀληθὴς πίστις καὶ ἀγάπη. «Ὁ φανατικός, λέγει τις τῶν νεωτέρων, εἶνε πάντοτε ἐσωτερικῶς ψυχρός· πᾶς φανατικὸς εἶνε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του κατεψυγμένη οὐσία. Ἡ θερμότης εἶνε ἐπιπολαία, ἡ ψυχρότης δὲ καὶ ἡ ἀδιαφορία του ἀποζημιοῦται διὰ τοῦ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐξωτερικότητος καὶ τῆς ἐμπειρίας παραφόρου χαρακτῆρος».

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία προθύμως θὰ δεχθῇ τοὺς ὀλίγους τούτους μοναχοὺς καὶ χριστιανούς, ἂν θελήσουν νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας. Οἱ πόδες δὲν διευθύνουν· οἱ χριστιανοὶ ὑπακούουν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν. «Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης» (Α΄. Κορινθ. ιδ΄, 33). Ταῦτα λέγομεν ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτούς, εἰ καὶ πολλάκις ἐλέχθησαν, ἀλλ' ὡς ὁ σοφὸς Πλάτων ἐν τῷ Γοργίᾳ (498 ε΄) λέγει: «Καὶ δὶς γάρ τοι καὶ τρὶς φασὶ τὰ καλὰ καὶ ἀληθῆ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι».

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΒΑΒΕΛ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΟΣ

Ἀπὸ χρόνων ἀμνημονεύτων ἡ ἀνθρωπότης, βασιζομένη καὶ εἰς μόνον τὸ γεγονὸς τῆς ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου καταπληκτικῶς σοφῆς σκοπιμότητος, συνεπέραινε περὶ τῆς ὑπάρξεως παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Δημιουργοῦ. Ὅτι δὲ ἡ ἀνθρωπότης πολὺ ἐνωρὶς εἶχε στρέψει τὴν προσοχήν της εἰς τὴν ὄψιν ταύτην τῆς φύσεως, ἀρκοῦν νὰ ἀποδείξουν καὶ πολλοὶ ψαλμοὶ (π.χ. ὁ 138) καὶ τὰ 40 καὶ 41 κεφάλαια τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰώβ. Ὑπάρχουν συγγράμματα ἀπολογητικά, τὰ ὁποῖα, πραγματευόμενα εἰδικῶς περὶ τῆς ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητος, ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην «Φυσικὴν Θεολογίαν», ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ ἐπίτομος καὶ ζωηρὰ ἔκθεσις τούτων ἀκριβῶς τῶν παρατηρήσεων καὶ συμπερασμάτων, τὰ ὁποῖα ἔκαμνεν ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος ὡς μελετητὴς τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς ἁπλοῦς αὐτῆς θεατής. Ἡ ἐντύπωσις, ἡ παραγομένη ἐκ τῆς ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητος, φυσικὸν ἦτο νὰ παράγεται βαθυτάτη καὶ ἀνεξάλειπτος.

Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι διακηρύττουν ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἰδέαι τῆς σκοπιμότητος ἐπαλαιώθησαν· ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ σκοπίμου σχεδίου ἐν σχέσει πρὸς τὸν κόσμον εἶνε μία «φαντασιοπληξία» ἁπλῆ, ὅτι δὲ ὅλα, ἑπομένως, τὰ τὰ σχετικὰ ἀπολογητικὰ βιβλία πρέπει πλέον νὰ καταδικασθοῦν εἰς λήθην ὁριστικήν. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι τοιαῦται ἰδέαι διαδίδονται εὐρέως, ὑπάρχουν δὲ πολλοί, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὰς τάξεις τῆς ἀμελετήτου καὶ ἀκαταρτίστου νεολαίας, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της ρίπτεται πάντοτε πρὸς τὸ καινὸν ἢ καινοφανές, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐγκολποῦνται ἀκρίτως. Τόσον δὲ περισσότερον ἀσπασταὶ γίνονται αἱ ἰδέαι αὐταί, ὅσῳ οἱ φορεῖς καὶ οἱ κήρυκές των ἀνήκουν μᾶλλον εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπιστημόνων, τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν συμβαίνει νὰ ἦνε καὶ διακεκριμένοι καὶ διὰ τοῦτο ἀσκοῦντες περισσότερον κῦρος.

Ἰδοὺ π. χ τί λέγει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἷς ἐκ τῶν αὐθεντικώτερον ὁμιλούντων περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ζητημάτων, ὁ Romanes, πραγματευόμενος περὶ τῶν ὑπὲρ τῆς ὀργανικῆς ἐξελίξεως ἐπιστημονικῶν δεδομένων:

«Πρὸ ἡμῶν ἔχομεν δύο, καὶ δύο μόνον ὑποθέσεις. Τούτων ἡ μία εἶνε ἡ τοῦ λογικοῦ σχεδίου ἐν τῇ δημιουργίᾳ· ἡ δ' ἑτέρα εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς, γενομένης ἐν διαρκείᾳ ἀναριθμήτων αἰώνων ἐν τῷ παρελθόντι. Θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς θετικῶς ἀποδεδειγμένη ἡ ὕπαρξις λογικοῦ σχεδίου ἐν ᾗ περιπτώσει κατωρθοῦτο νὰ δειχθῇ ὅτι πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἐδημιουργήθησαν, ἤτοι παρήχθησαν αἰφνιδίως κατὰ τὴν μᾶλλον σύνθετον ὑφὴν τῆς ὑπάρξεώς των. Διότι ἄλλως εἶνε ἀκατανόητον τὸ ὅτι ἄλλη αἰτία, καὶ οὐχὶ νοῦς, ἠδυνήθη τόσον καλῶς καὶ δὴ καὶ ἀμέσως νὰ προσαρμόσῃ τὸν ὀργανισμὸν πρὸς τὸ περιβάλλον. Ὥστε ἡ ὅλη διένεξις μεταξὺ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ λόγου ἀφ' ἑαυτῆς μεταπίπτει εἰς τὸ ζήτημα, ἂν πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἐδημιουργήθησαν κεχωρισμένως, ἢ μήπως ἀνεπτύχθησαν βραδέως κατ' ἐξέλιξιν; Ἐὰν τὸ πρῶτον, τότε ἡ ὑπὲρ τοῦ ὑπερφυσικοῦ νοῦ ἀπόδειξις παραμένει ἀκλόνητος. Ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον, τότε ἡ περὶ τοῦ λογικοῦ σχεδίου ἰδέα δέον νὰ ἐγκαταλειφθῇ διὰ παντός... Οἱ ὀπαδοὶ τῆς φυσικῆς θεολογίας δὲν δύνανται πλέον νὰ ἀσπάζωνται τοὺς συλλογισμούς της, χωρὶς νὰ παραβαίνουν ἐν συνειδήσει τὴν μοναδικὴν λογικὴν ἀρχήν, ἥτις χωρίζει τὴν Ἐπιστήμην ἀπὸ τὸν φετιχισμόν».

Τοιαῦται ἐπιστημονικαὶ δηλώσεις, προερχόμεναι ἐκ τόσον αὐθεντικῶν κύκλων καὶ διατυπούμεναι κατὰ τρόπον τόσον λαϊκόν, ἀναντιρρήτως ἀσκοῦν μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν διανοιῶν τῶν μέσης ἀναπτύξεως ἀνθρώπων. Διότι οὗτοι δὲν γνωρίζουν ὅτι συλλογισμοὶ παρόμοιοι οὐδεμίαν ἔχουν βάσιν, καὶ μάλιστα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα σκοπὸν νὰ ἐρευνήσωμεν πῶς ἐξηγεῖται τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅτι δῆλα δὴ πολλοὶ εὐφυεῖς ἐπιστήμονες, ἐνῷ ἐξ ἴσου καλῶς γνωρίζουν τὰ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, μ' ὅλα ταῦτα ὅλως διαφόρως ἐκθέτουν τὰ ὁριστικά της πορίσμανα. Ἀρκεῖ

νὰ παρατηρηθῇ τοῦτο μόνον: ἐὰν ὁ πιστὸς χριστιανὸς δυσκολεύεται πολὺ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀγνωστικὴν στάσιν τῶν τοιούτων ἐπιστημόνων, ἐνῷ συγχρόνως παραδέχεται καὶ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν εὐφυΐαν των, ἔτι περισσότερον θὰ δυσκολευθῇ ὁ ἄπιστος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὕπαρξιν πολὺ περισσοτέρων εὐφυῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι δὲν θεωροῦν ἀπαραίτητον νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν θρησκευτικήν των πίστιν ἐν ὀνόματι καὶ χάριν τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων. Τῶν τοιούτων ἐπιστημόνων ὁ κατάλογος εἶναι πολὺ ὑποβλητικὸς καὶ κατ' ἀριθμὸν καὶ κατὰ ποιότητα καὶ κῦρος καὶ αὐθεντίαν. Ὅταν ὁ Haeckel ἐν τῷ βιβλίῳ του «Ἱστορία τῆς δημιουργίας» ἔγραψε τὴν φράσιν: «ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑπὸ πολλῶν παραδεδεγμένον καὶ ἀποδεικνυόμενον ἐν τῇ φύσει σκοπὸν διισχυρίζομαι ὅτι τοιοῦτος σκοπὸς δὲν ὑπάρχει, εἰ μὴ μόνον δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦν τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, ἐν τῷ ζωϊκῷ κόσμῳ καὶ τῷ κόσμῳ τῷ φυτικῷ κατὰ τόν μᾶλλον ἐπιπόλαιον τρόπον»,—ὅταν, λέγομεν, ἔγραψε τὴν φράσιν αὐτὴν ὁ Χαῖκελ, ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ ἀγρίως καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ τῆς ἐξελίξεως ὀπαδοί. Ἐὰν αὐτὸς οὗτος ὁ Δαρβῖνος περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ «ὁμολογῶ ὅτι εὑρίσκομαι εἰς ὀδυνηρὸν ἀδιέξοδον», πολλῷ μᾶλλον θὰ ἀπορήσῃ ὁ ἀναγνώστης τῶν ἔργων τῶν ὀπαδῶν τοῦ Δαρβίνου μὲ τὰς κολοσσιαίας των ἀντιφάσεις. Ὁ Haeckel καὶ ὁ Romanes καταφέρονται κατὰ τῆς τελολογίας· ὁ Huxley καὶ ὁ Grau—ἀμφότεροι ἐξελικτικοὶ—καὶ αὐτὸς ὁ Δαρβῖνος δέχονται τὴν σκοπιμότητα. Ὁ Huxley ἀπεριφράστως δηλοῖ ὅτι «ἡ ἐξέλιξις, θεωρουμένη ὡς φιλοσοφικὴ διδασκαλία, οὐδὲ ποσῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν θεϊσμόν». Ὅταν δὲ ὁ Grau ἔγραψεν «ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς μεγάλην ὑπηρεσίαν τοῦ Δαρβίνου τὸ ὅτι ἐπανέφερεν εἰς τὰς φυσικὰς Ἐπιστήμας τὴν τελολογίαν», αὐτὸς ὁ Δαρβῖνος τῷ ἀπήντησε «μοὶ εἶνε ἰδιαζόντως εὐχάριστον ὅ,τι λέγετε περὶ τῆς τελολογίας». Κατ' αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, καθ' ὅν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ὁ Δαρβῖνος ἐξεφράζετο περὶ ἀδιεξόδου, ἔγραφε σὺν ἄλλοις «κλίνω μᾶλλον νὰ θεωρῶ τὰ πάντα ἀποτέλεσμα σκοπίμως λειτουργούντων νόμων». Καὶ τελειώνομεν μὲ ὅ,τι ἔγραψεν ὁ Huxley περὶ τῆς ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητος, ἀποτελοῦν ἀμερόληπτον σύνοψιν τῶν σήμερον ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ παραδεδεγμένων κατὰ τοῦ δογματισμοῦ τοῦ Χαῖκελ: «Ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὑπάρχει πολὺ εὐρυτέρα σκοπιμότης, τὴν ὁποίαν οὐδαμῶς θίγει ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως καὶ ἡ ὁποία μάλιστα βασίζεται ἐν τῇ πραγματικότητι ἐπ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ τῆς κυριωτέρας προϋποθέσεως.»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΣΤ΄.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Συνεχίζοντες τὴν μελέτην τῶν ἔργων κοινωνικῆς προνοίας, καθ' ὃν τρόπον καὶ δι' ὃν σκοπὸν προδιεγράψαμεν ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ, μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κρατικῆς πρωτοβουλίας κοινωφελῶν ἱδρυμάτων, ἐπιφυλασσόμενοι μετὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν νὰ ρίψωμεν σύντομον βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς νομοθεσίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς. Διότι ἀναμφιβόλως δὲν δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ μεμονωμένων τινῶν καὶ σπασμωδικῶν κινήσεων μόνον, ἐφ' ὅσον φαίνεται ὅτι ὑπάρχει καὶ γενικωτέρα τις κατεύθυνσις, ἀφ' ἧς κυρίως ἐξαρτῶνται καὶ εἰς ἣν ἀποβλέπουσιν αἱ μεμονωμέναι αὗται κινήσεις, ἀλλὰ καὶ ὀρθὸν εἶναι ἐπίσης ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς θεωρητικῆς κατευθύνσεως τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους νὰ μελετηθῇ συγχρόνως καὶ τὸ δυνατὸν ἢ ἀδύνατον τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς καὶ νὰ ὑποδειχθῶσιν οὕτω οἱ παράγοντες, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ συντελέσουν εἰς τὴν τοιούτην ἢ τοιαύτην ἐμφάνισιν τῶν πραγμάτων.

Οὐδεὶς δύναται σήμερον ν' ἀρνηθῇ ὅτι τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικόν, ἔχον βίον ἐλεύθερον μικρότερον τῆς ἑκατονταετίας καὶ παλαῖσαν κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τόσους καὶ τόσους ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς περισπασμούς, ἔχει νὰ δείξῃ καὶ νόμους καὶ ἔργα ἄξια κατὰ πάντα τῶν ὁμοίων τῶν ἑκατονταετηρίδας πολλὰς εἰρηνικῆς ζωῆς ἀριθμούντων πεπολιτισμένων κρατῶν. Διότι εἶναι γεγονὸς ὅτι, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, τὰς ὁποίας γνωρίζει μετὰ ἡρωϊσμοῦ νὰ ὑπερνικᾷ ἡ ἑλληνικὴ φυλή, καὶ παρ' ὅλα τὰ παράπονα, ὅσα θὰ ἠδύναντο οἱ ἀπαισιοδοξότεροι νὰ διατυπώσωσιν, ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ προόδους ἀνταξίας τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς χώρας, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτὶς καὶ πηγὴ καὶ προμαχὼν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶναι δίκαιον οὔτε ὀρθὸν ν' ἀξιοῖ τις περισσότερα τῶν ὅσα δύνανται νὰ πραγματοποιηθῶσιν, οὔτε εἶναι φρόνιμον νὰ κρίνῃ τις μόνον ἐπὶ τῇ βάσει θεωρητικῶν ἀξιώσεων καὶ νὰ συγκρίνῃ πρὸς ὅ,τι γίνεται ἀλλαχοῦ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας καὶ τὴν ἰδικήν μας πραγματικότητα. Δυστυχῶς ὅμως πάντοτε σχεδὸν τὰ πράγματα κρίνονται παρ' ἡμῖν μόνον ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὰ ξένα, οὐχὶ δὲ σπανίως ἐπιδιώκεται ἡ ἀμελέτητος εἰσαγωγὴ συστημάτων ξένων πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν καὶ ἡ ὑποκίνησις ζητημάτων, τὰ ὁποῖα δυνατὸν μὲν νὰ ὑπάρχωσιν ἀλλαχοῦ, ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ δύνανται σήμερον νὰ ἀπασχολήσωσι σοβαρῶς τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην.

Ἀλλ' ὅταν κρίνηται ἡ κρατικὴ πρωτοβουλία παρ' ἡμῖν, συμβαίνει καὶ ἄλλο ἄτοπον ἀκόμη· λησμονεῖται δ. λ. ν. συνήθως ὅτι τὸ Κράτος ἀποτελεῖ τὴν ἔκφανσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καὶ ὅτι οἱαδήποτε κρατικὴ πρωτοβουλία ὀφεί-

λει ν' ἀνταποκρίνεται εἰς ἀνάλογον ἀπὸ μέρους τῆς κοινωνίας ἀναγνώρισιν τῆς ἀνάγκης τῶν λαμβανομένων μέτρων καὶ πρὸ παντὸς νὰ εὕρῃ πρόθυμον αὐτὴν νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Διότι δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ πρωτοβουλία, οὔτε ἡ θεωρητικὴ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων ἐπίλυσις· χρειάζεται πρὸ παντὸς νὰ ὑπάρξωσι τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα θὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογήν των, ἄτομα μὴ χωρίζοντα τὸ ἴδιον συμφέρον ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸ παντὸς μὴ ἀναμένοντα τὸ πᾶν ἀπὸ τὸ Κράτος. Εὐτύχημα εἶνε ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ὑπεδηλώσαμεν ἤδη καὶ ὡς θὰ ἴδωμεν περαιτέρω, ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ τὸ στοιχεῖον τῶν ἰδιωτικῶν πρωτοβουλιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνισχύουσιν ἐν τῇ κοινωνικῇ του πολιτικῇ τὸ Κράτος, δυστυχῶς ὅμως ἐξ ὑπαιτιότητος πάντως τῶν ἁρμοδιωτέρων κύκλων ὁ πολὺς λαὸς δὲν ἔχει γνῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐγκαταλείπεται πρόχειρος λεία εἰς τὰς χεῖρας τῶν πρώτων τυχόντων δημαγωγῶν.

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη μήπως νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ ἐπανειλημμέναι ἐσωτερικαὶ ἀνωμαλίαι καὶ αἱ συχναὶ πολιτικαὶ μεταβολαὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸ Κράτος μας να δημιουργήσῃ παράδοσιν δι' ἑαυτὸ μονιμωτέραν καὶ σταθερωτέραν ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τῶν ποικίλων κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ζητημάτων; Ἢ ἀγνοοῦμεν μήπως ὅτι πολλάκις ἐξαρτῶνται σπουδαιότατα ζητήματα ἀπὸ τὰς προσωπικὰς ἀντιλήψεις τῶν ἑκάστοτε ἰθυνόντων τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας καὶ οὐχὶ σπανίως ἀποτελοῦσι θέματα πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως; Ἰδοὺ διατί εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ Κράτος ἀποτελεῖ τὴν ἔκφανσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν περισσότερα τῶν ὅσα δύναται σήμερον νὰ δώσῃ, ἐφ' ὅσον μάλιστα—προσθέτομεν τώρα—δὲν ἐμορφώθησαν ἀκόμη παρ' ἡμῖν σταθεραὶ ἰδεολογικαὶ κατευθύνσεις ἐν τῇ πολιτικῇ ζωῇ καὶ μόλις τώρα ἄρχεται ἡ σοβαρωτέρα τῶν πραγμάτων μελέτη.

Εἴδομεν τί ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία παρ' ἡμῖν καὶ πῶς κατορθώνει διεγείρουσα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ποιμνίου της νὰ δημιουργῇ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἱδρύματα ἐξυπηρετικὰ τῆς κοινωνικῆς εὐεστοῦς. Τὸ κράτος ἀναμφιβόλως ἔχει πλείονα τὰ μέσα, ἀλλὰ—πρέπει καὶ τοῦτο, πρὸ πάσης ἄλλης ἐρεύνης, νὰ τονισθῇ—δι' οὓς λόγους εἴπομεν ἤδη, ἀγνοεῖ πολλάκις τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, παραγνωρίζει ἐνίοτε τοὺς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ὀργανισμοὺς καὶ ἀπομονούμενον εἰς ἑαυτὸ ἀπομονοῖ συγχρόνως καὶ τούτων τὰς ἐνεργείας καὶ χάνεται οὐχὶ σπανίως εἰς τὸ γραφειοκρατικὸν σύστημα μετρίων ὑπαλληλίσκων μηδόλως δυναμένων νὰ ἐξαρθῶσιν εἰς ὕψος ἀνώτερον τοῦ ὕψους τῆς γραφειοκρατικῆς των τραπέζης. Ἀπόδειξις καὶ τοῦτο τῆς ἀρχῆς ὅτι τὸ Κράτος δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἀφῃρημένην ἔννοιαν ἄσχετον πρὸς τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ ἄτομα.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ἀπαραιτήτως ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει πᾶς εὐσυνειδήτως ἐπιθυμῶν νὰ κρίνῃ τὰ πράγματα, δὲν δύναται ποσῶς ν' ἀγνοηθῇ ἡ ἐργασία, ἥτις τῇ κρατικῇ πρωτοβουλίᾳ ἐθεμελιώθη εἰς πλεῖστα ἱδρύματα κοινωφελεῖς ἐπιδιώκοντα σκοποὺς καὶ ἡ ὁποία πάλιν ἐξαρτᾶται ὄχι ἁπλῶς ἀπὸ τὴν εὐσυνειδησίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν ἐργαζομένων ἐν αὐτοῖς. Προϊόντες θὰ ἴδωμεν τί γίνεται ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς παρακολουθήσεως τῶν ἠθῶν, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς βοηθείας τῶν ὁπωσδήποτε πασχόντων καὶ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως, τέλος, τῆς προστασίας τοῦ παιδός, τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἐργάτου, διότι ἐπὶ ὅλων αὐτῶν τῶν θεμάτων καὶ νόμοι ὑπάρχουσι καὶ ὀργανώσεις ἱδρύθησαν καὶ προσπάθειαι καταβάλλονται οὔτε μικραὶ οὔτε ὀλίγαι, καὶ τῶν νόμων ὅμως χρειάζεται αὐστηροτέρα ἡ ἐφαρμογὴ καὶ τῶν κρατικῶν ὀργανώσεων ἀπαιτοῦνται οἱ ἀλτρουϊσταὶ ἐργάται καὶ αἱ προσπάθειαι ὅλαι ἔχουσιν ἀνάγκην συντονισμοῦ καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ λαοσ στοργικῆς ἐνισχύσεως, ἵνα δυνηθῶσι πράγματι νὰ τελεσφορήσωσι καὶ ν' ἀποδώσωσι καρποὺς ἀνταξίους τῶν ἐπὶ τὴν ὅλην ἐργασίαν στηριζομένων ἐλπίδων.

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πρωτοφανῆ ἐπιτίμια.

Εἶνε, πράγματι, πρωτοφανῆ τὰ ἐπιτίμια, δι' ὧν ἀπειλεῖ ὁ Πάπας τοὺς ὁπωσδήποτε εἰς σχέσιν τινὰ ἐρχομένους πρὸς τὴν «Action Française», τοὺς ἐμπνευστάς, τοὺς στηρικτὰς καὶ τοὺς συνεργάτας της. Πάντες οἱ ἀναγνώσκοντες τὴν ἐφημερίδα τοῦ βασιλικοῦ κόμματος ἢ οἱονδήποτε ἔργον τῶν ὀπαδῶν του, ἢ οἱ καθ' οἱονδήποτε τρόπον πρὸς αὐτοὺς συμπαθοῦνεες καταδικάζονται εἰς στέρησιν τῆς θείας μεταλήψεως, εἰς ἀφορισμὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς στέρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας καὶ κηδεύσεως. Ἡ στάσις αὕτη τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας προκαλεῖ δυσμενῆ σχόλια μερίδος τινὸς τοῦ ξένου θρησκευτικοῦ τύπου, χαρακτηριζομένη ὡς ἐπέμβασις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν πρωτοφανὴς ὅλως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὡς τὸ μᾶλλον δ' ἐπικίνδυνον ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης θεωρεῖται ἡ δημιουργία προηγουμένου, διότι τὰ κατὰ μιᾶς ἀντιδραστικῆς ἐφημερίδος λαμβανόμενα σήμερον μέτρα δυ-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΙΟΥΛΙΟΣ	1	Κυρ. Δ΄ Ματθ.	Ἁγ. Ἀναργύρων	Δ'	γ'
	8	Κυρ. Ε΄ Ματθ.	Κυρ. Ε'	Ε'	δ'
	15	Κυρ. Ἁγ Πατέρ.	» Ἁγ. Πατ.	Ϛ'	πλ. α'
	22	Κυρ. Ζ' Ματθ.	» Ζ'	Ζ'	πλ. β'
	29	Κυρ. Η' Ματθ.	» Η'	Η'	βαρὺ

νατὸν νὰ στραφῶσιν αὔριον ἐξ ἀναλόγων λόγων ἐναντίον μιᾶς ἐφημερίδος φιλελευθέρας. Τὰ τοιαῦτα σχόλια δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς καταδίκη τῆς ἀρνητικῆς παπικῆς στάσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ἥν διερμηνεύουν αἱ πολιτικαὶ βλέψεις τῆς «Action Francaise», ἐφ' ὅσον ἦτο καθῆκον τοῦ Πάπα ἡ καταδίκη τῆς φιλοσοφίας ταύτης. Ἀλλὰ ἡ ἀγριότης τῶν ἀπειλουμένων ἐπιτιμίων ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν τοὐλάχιστον τοῦ ἀναρμόστου καὶ αὐτὴ κυρίως προκαλεῖ τὰ δυσμενῆ σχόλια.

Ibsen.

Πανταχοῦ ἑωρτάσθη μετὰ τῆς προσηκούσης εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν του τιμῆς ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου νορβηγοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Περὶ αὐτοῦ πλεῖστα ἐγράφησαν, πολλάκις μάλιστα διὰ γλώσσης, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀμετροέπεια ἀπρεπὴς καὶ διὰ τοὺς μᾶλλον ἀκολάστους τῶν συγγραφέων. Αὐστηρότατα ἰδίως ἐκρίθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου εἶνε ἀντιδημοτικὸν τὸ εἰς ἄκρον περιπτωσιολόγον πνεῦμα τοῦ Ibsen *ἐξ οὗ προέκυπτε τὸ συστηματικόν του μῖσος πρὸς τὰ πλήθη καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ πλήθους, καὶ ἡ ἄρνησις τῶν γενικῶν περιπτώσεων. Οὕτω ἡ περιπτωσιολογία του κατέστησε τὸ ὄνομά του ἐν Ἀγγλίᾳ ταὐτόσημον πρὸς τὴν ἀνηθικότητα. Καὶ ὅμως ὁ μεγαλείτερος μετὰ τὸν Μολιέρον σκηνικὸς δεξιοτέχνης ἐδημιούργησε θέατρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παραλληλισθῇ πρὸς σειρὰν δραματικῶν ὁμιλιῶν ἐπὶ δύο θεμάτων: «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κ ρδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;» Καὶ «Τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;» Ὁ* Ibsen *κατέστησε θέμα τῆς ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίας του τὴν παραφροσύνην τῆς ἐπιτυχίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς αὐτοκτονίας καὶ τὴν τραγικὴν ἀδυναμίαν ἑνὸς ψευδορρωμαντισμοῦ, μετ' ἐνεργείας ὑπ' οὐδενὸς μεσαιωνικοῦ ρήτορος ὑπερβαθεῖσαν. Ὡς μόνην δὲ ἀπάντησιν εἰς τὸ δεύτερον ἐρώτημα κηρύττει ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν δέον νὰ προηγῆται τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, αὕτη δὲ οὐδέποτε πρέπει νὰ εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ καθῆκον ἡμῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὴν βλέπομεν. Ἄφθαστα εἰς κάλλος καὶ πλοῦτον δραματικὸν ἐν τῇ νεωτέρᾳ φιλολογίᾳ εἶνε τὰ δράματα* Peer Gynt *καὶ* Brand, *ἀναδείξαντα αὐτὸν ἀπαράμιλλον δραματογράφον· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἀκούεται ἡ αὐτὴ τοῦ* Ibsen *φωνή: «Θὰ εἶσαι μηδὲν μέχρις οὗ γίνῃς πιστὸς εἰς τὸν ἑαυτόν σου καὶ εἰς τὴν τῆς ἀληθείας ἐπιγνωσιν· καὶ δὲν θὰ καταστῇς πιστὸς ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακαλύπτεις τί εἶσαι, τί ὀφείλεις, καὶ εἰς τίνα τὸ ὀφείλεις». Εἰς τὰ δράματά του ὁ* Ibsen, *ὡς περιπτωσιολόγος καὶ ἀρνητὴς τῶν γενικοτήτων, δὲν θέτει γενικὰ προβλήματα καὶ ἰδέας κατ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῶν ἀτόμων, δὲν πραγματεύεται φέρ' εἰπεῖν περὶ τοῦ γάμου, ἢ τοῦ ἔρωτος, ἢ τῆς φιλοδοξίας κτλ., ἀλλὰ περὶ προβλημάτων ὡρισμένων συγκεκριμένων ἀτόμων: τῆς Νόρας καὶ τοῦ Τορβάλδου, τοῦ* Peer Gynt *καὶ τῆς Σολβέγης, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Ρουμπέκ. Ἐν τούτοις παρακολουθοῦντες τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν τῶν δραμάτων του τούτων ἀποκομίζομεν ὅλως ἀπροσδοκήτως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ οἱονεὶ καθαρῶς προσωπικὰ προβλήματα τῶν προσώπων του εἶνε ἰδικά μας ἀτομικὰ προβλήματα, ἡ ζωή των ζωὴ ἰδική μας, καὶ αἴφνης ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἡ περὶ ἑνὸς ἑκάστου ἐκφερομένη ὑφ' ἡμῶν ἐτυμηγορία θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς ἀθωώσεως ἢ αὐτοκαταδίκης τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μας.*

Paul Sabatier.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐτελεύτησεν ὁ Παῦλος Sabatier, *ἀπὸ τοῦ 1919 καθηγητὴς τῆς προτεσταντικῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Στρασβούργου, ὀλιγώτερόν πως γνωστὸς τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του* Angust Sabatier. *Ἀμφότεροι ἦσαν εὐφυεῖς θεολόγοι-προτεστάνται, ἀλλὰ τοῦ λίαν «μοδερνιστικοῦ» τύπου. Ὁ Αὔγουστος* Sabatier *ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν συμπάθειάν του πρὸς τὸν Ἀπ. Παῦλον, οὗτινος ὅμως τὴν θεολογίαν δὲν ἱκανώθη νὰ ἐννοήσῃ· ἐπ' ἴσης τὰ ἔργα του περὶ τῆς «Θρησκείας τοῦ κύρους» καὶ τῆς «Θρησκείας τοῦ πνεύματος» προδίδουσιν ὁλόκληρον τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γνωστοῦ προτεσταντικοῦ ὑποκειμενισμοῦ. Ὁ* Paul Sabatier *εἶνε ἐπ' ἴσης γνωστὸς ἐκ τῶν περὶ τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου καὶ τοῦ Φραγκισκανισμοῦ ἔργων του, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἐν λόγῳ ἅγιος κατέστη ὁ δημωδέστερος τῶν ἁγίων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματός του* «L' orientation religieuse de la France moderne» *δι' οὗ ἐπραγματεύθη τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Κράτος ἐν Γαλλίᾳ. Ἐχρημάτισεν ὁ ἐνθουσιωδέστερος ἑρμηνευτὴς καὶ ὁμιλητὴς τῆς «μοδερνιστικῆς» ἐν τῇ νεωτέρᾳ θεολογίᾳ κινήσεως.*

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συγκληθεῖσα εἰς ἔκτακτον σύσκεψιν ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνῆλθεν εἰς ἐπανειλημμένας συνεδρίας κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἔν τε τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Ἀπησχόλησεν αὐτὴν πρὸ παντὸς τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Βουλὴν Νομοσχέδιον περὶ τῆς διοικητικῆς ἀφομοιώσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Ν. Χωρῶν μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὰς γενομένας σχετικὰς συζητήσεις καὶ ἐνεργείας ὀλιγομελὴς ἐπιτροπὴ ἐξ Ἀρχιερέων καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καταρτισθεῖσα θὰ ὑποβάλῃ σήμερον Σάββατον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν σχέδιον διοικήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Ν. Χωρῶν.

— Ἕτερον ζήτημα ἀπησχόλησε τὴν Ἱεραρχίαν τὸ τῆς διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων. Μετὰ σχετικὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Σεβ. Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος, συνεζητήθη εἰδικῶς τὸ γνωστὸν σχέδιον τῆς διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων τῇ συμμετοχῇ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Κατηρτίσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰδικὴ Ἐπιτροπή, ἥτις θὰ ὑποβάλῃ τὸ πόρισμα αὐτῆς εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ σήμερον Σάββατον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ.

— Τὸ ἀναθεωρητικὸν Δικαστήριον συνῆλθεν εἰς τελευταίαν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην. Ἐξήτασε δὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἱερέως Ν. Λούμη, διατάξαν νέας ἀνακρίσεις, αἵτινες ἀνετέθησαν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, τὴν ὑπόθεσιν τῶν καθαιρεθέντων Διακόνων Αὐξεντίου Ἰωάννου, Ἀντωνίου Μπήτρου καὶ Ἀντωνίου Πρωτονοταρίου, ὧν ἐπεκύρωσε τὴν καθαίρεσιν, τέλος τοῦ ἱερέως Ἀθ. Δρομπάρη οὗτινος ἠλάττωσε τὴν ποινὴν εἰς δεκαοκτάμηνον ἀργίαν.

—Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως (τευχ. Β'. ἀριθμ. φύλλου 24, Μαρτίου 27, 1928) ἐδημοσιεύθη πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ὑγιεινῆς κτλ. ἀριθμ. 24. 826, δι' ἧς ὁρίζεται ἐτησία χορηγία ἐκ μέρους τοῦ Κράτους 10.000 δραχμῶν εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Ἄσυλον τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

—Τὴν 6 μ. μ. τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν λαμπρῶς διεξαχθεῖσαν Σχολικὴν ἑορτὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώνστα.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ἀνεγειρομένου ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, χοροστατήσας πρὸ τῆς τελετῆς ἐν τῷ προχείρῳ ξυλίνῳ ναῷ καὶ διδάξας τὸν λαόν.

—Αὐθημερὸν παρέστη κατὰ τὴν σχολικὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ταμπουρίοις—Κερατσινίῳ τοῦ Πειραιῶς Ὀρφανοτροφείου τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ὁμιλήσας μετ' αὐτὴν πρὸς τὸ συρρεῦσαν πλῆθος, εἶτα δὲ ἐπεσκέφθη τὴν ἐν τῷ Τινανείῳ κήπῳ διοργανωθεῖσαν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαλεσίνης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ Ἱεροδιάκονος Θεόκλητος Βέργου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐξαφανισθέντος τοιούτου Λεοντίου Θένου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 13 Μαρτίου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐν τῷ χωρίῳ «Σουφλάρ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἀποσπώμενος τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ «Μπεχτσιλέρ» Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 19 Μαρτίου ἐ. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Τουλπίτσα, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας Κρινίτσης ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 13 Ἀπριλίου ἐ. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 21 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 64 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς διετοῦς ἀργίας εἰς τὸν Ἱερομόναχον Παρθένιον Δρυμάλαν ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

—Διενεργηθείσης ἐκλογῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ «Ἱερουσαλὴμ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξελέγησαν Ἡγούμενος μὲν ὁ μοναχὸς Ἀγαθάγγελος Διαμαντόπουλος, σύμβουλοι δὲ οἱ ἱερομ. Γερμανὸς Λιᾶκος καὶ Ἰωακεὶμ Ρομποτσᾶνος.

— Τὸ ποσὸν τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῆς παρασκευῆς Ἁγίου Μύρου ἀνῆλθεν εἰς δρχ. 197.201.60 κατὰ τοὺς δημοσιευθέντας ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» πίνα-

κας, τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο διεβιβάσθη διὰ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἰς δύο δόσεις, τῇ μὲν 29 Μαρτίου δρχ. 70.175, τῇ δὲ 7 Ἰουνίου δρχ. 127.026.60.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον φέρων τὴν ἐπίσημον στολήν του ὁ Ἰνδὸς χριστιανὸς Σοντὸν Ἰουαίνη Νέλσον. Περιοδεύει οὗτος ἐπὶ τρία ἤδη ἔτη τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ἀναγινώσκει τὴν Ἁγίαν Γραφὴν εἰς 25 γλώσσας (μέχρι τοῦδε, εἶπεν εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, εἰς 25 ἐλπίζω δὲ ἀργότερον εἰς περισσοτέρας) ὁμιλεῖ δ' εὐχερῶς 5 Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἰδίως δὲ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Γερμανικήν.

— Πρό τινων ἡμερῶν ἐξέδραμεν εἰς Μονεμβασίαν —Σπάρτην—Μυστρᾶν—Τεγέαν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου χάριν ἀρχαιολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν σκοπῶν. Τῆς ἐκδρομῆς ἡγήθη ὁ κοσμήτωρ τῆς σχολῆς κ. Α. Ἀλιβιζᾶτος μετὰ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Γ. Σωτηρίου καὶ Π. Μπρατσιώτου. Ἡ ἐκδρομὴ διήρκεσε 5 ἡμέρας. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Μονεμβασίας, τῆς μόνης ἀρτίως σωζωμένης μεσαιωνικῆς πόλεως τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα. Ὁ κ. Σωτηρίου ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς ἀκμῆς τῆς πόλεως ὡς καταφυγίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ Φραγκοκρατίας καὶ Τουρκοκρατίας. Οἱ ἐκδρομεῖς μεταβάντες εἶτα εἰς Σπάρτην, ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους αὐτῆς, εἶτα δὲ τὸν Μυστρᾶν, τὸ ἕτερον, μετὰ τὴν Μονεμβασίαν, σπουδαῖον Κάστρον τῆς Πελοποννήσου κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς Χρόνους. Εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Μυστρᾶ ἐγένετο κατανυκτικὴ λειτουργία ὑπὸ τῶν φοιτητῶν ἱερέων καὶ ψαλτῶν, μεθ' ἣν ὁ Καθηγ. κ. Σωτηρίου ὡμίλησε περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ζωγραφικῆς τοῦ ναοῦ. Ἐγένετο μετὰ ταῦτα ἐπίσκεψις τῶν ναῶν τοῦ Βροντοχίου (1365), τῆς Παντανάσσης, ὅπου σήμερον ἡ γυναικεία Μονή, τῶν ἀνακτόρων τῶν Καντακουζηνῶν καὶ Παλαιολόγων, καὶ τῆς Ἁγ. Σοφίας. Ἡ ἱστορία τῆς πόλεως τοῦ Μυστρᾶ ὡς καὶ ἡ ἱστορία τῆς Σπάρτης προκαλοῦν ἰδιαίτερον τὸ διαφέρον τῶν ἐκδρομέων, οἵτινες ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν Σπάρτην παρέμειναν αὐτόθι καὶ τὴν ἑπομένην, ἐπισκεπτόμενοι τὰς μαγευτικὰς αὐτῆς τοποθεσίας. Τὴν ἑπομένην δι' αὐτοκινήτων μετέβησαν εἰς Τεγέαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτοὺς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας κ. Γερμανὸς εἰς τὸν κῆπον τῆς «Ἐπισκοπῆς» ὅπου καὶ ὁ βυζαντινὸς ναὸς τοῦ Ἁγ. Νίκλου, παραθεὶς εἰς αὐτοὺς πλυυσιώτατον γεῦμα. Ἡ ὑποδοχή, ἡ ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς Α. Σεβ. ἐνεθουσίασε τοὺς ἐκδρομεῖς, διότι ὑπῆρξεν ὄντως θερμὴ καὶ αὐθόρμητος. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπιστρέφοντες σιδηροδρομικῶς εἰς Ἀθήνας καὶ διελθόντες διὰ τῆς ἐσχάτως ὑπὸ τῶν σεισμῶν καταστραφείσης Κορίνθου ἐθεώρησαν καθῆκόν των νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν Σεβ. Μητρ. Κορινθίας, ὃν καὶ συνεχάρησαν διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελούμενον ἔργον.

— Χθὲς Παρασκευὴν ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ πολύ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Ὑπὸ τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως ἀπενεμήθησαν παράσημα ἐσχάτως εἰς μὲν τοὺς σεβ. Μητροπολίτας Νικαίας κ. Βενιαμίν, Χαλκηδόνος κ. Ἀγαθάγγελον καὶ Δέρκων κ. Φώτιον ὁ Σταυρὸς τῶν ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τῆς «Πολωνικῆς Παλινορθώσεως», εἰς δὲ τοὺς Πανιερ. Μητροπολίτας Μύρων κ. Πολύκαρπον, Λαοδικείας κ. Δωρόθεον καὶ τὸν Πρωτονοτάριον καὶ Διευθυντὴν τοῦ Α'. Πατριαρχ. Γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ αὐτοῦ παρασήμου. Ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως ἀπένειμε τὰ παράσημα ταῦτα, διότι ἐκτιμᾷ τὸ ἔργον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ὀρθοδόξου ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας καὶ ταῖς πρὸς αὐτὴν σχέσεσιν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας συνεκρονήθη γενικὴ «σύνοδος» τῶν ὑπερορίων ρώσων ἱεραρχῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Ἀντωνίου. Ἡ «σύνοδος» ἠσχολήθη τὸ μὲν περὶ τὴν γνωστὴν ἐπιστολὴν τοῦ τοποτηρητεύοντος τῆς ἐν Ρωσίᾳ πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας μητροπ. Σεργίου περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας, ἥτις καὶ ἀπερρίφθη, τὸ δὲ περὶ τὴν δίκην τοῦ ἐν Παρισίοις μητροπ. Εὐλογίου. Χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τοῦ ἐν Κάρλοβιτς κολλεγίου τῶν ρώσων ἀρχιερέων ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς «συνόδου» ταύτης ἀναγραφόμενον, ὅτι κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς εἰς ἔνδειξιν ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος ἀπηυθύνθη χαιρετισμὸς πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὧν ἐξῄρεσαν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Μελέτιον καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἑλλάδος Χρυσόστομον, ὡς ἐχθρικῶς διακειμένους πρὸς τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ «Ρωσικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν», ἐπὶ πλέον δὲ διὰ τοὺς πρώτους δύο πατριάρχας ὡς «ἐλθόντας εἰς κοινωνίαν πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ ἀνακαινιστάς»!

—Τὸ ἐν λόγῳ κολλέγιον τῶν ρώσων ἀρχιερέων ἐν ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὑπερορίους ὀρθοδόξους ρώσους δηλοῖ ὅτι, ἕνεκα τοῦ ἐπελθόντος σχίσματος

τῶν μητροπολιτῶν Εὐλογίου καὶ Πλάτωνος ἀπὸ τοῦ κολλεγίου τούτου, καὶ ἕνεκα τῆς προτάσεως τοῦ ἐν Ρωσίᾳ τοποτηρητεύοντος μητροπολίτου Σεργίου περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς νομιμότητος τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας, ἡ ὑπερόριος «Ἐκκλησία» προσωρινῶς ἀποχωρίζεται διοικητικῶς ἀπὸ τῆς ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τὸν Μητροπ. Σέργιον καὶ τὴν σύνοδον αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὑλικοὶ πόροι πρὸς συντήρησιν τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ κολλεγίου τούτου ἤρξαντο μειούμενοι, ἔκκλησις ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ρώσους ὅπως δι' εἰσφορῶν τακτικῶν συντελέσωσιν εἰς τὴν συντήρησιν τῶν κινδυνευόντων ἐκκλησιαστικῶν ἱδρυμάτων.

— Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ νέος ποινικὸς κῶδιξ τῆς σοβετικῆς Ρωσίας προβλέπει τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως διὰ τοὺς διδάσκοντας εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους θρησκευτικὰ καὶ διὰ τοὺς ἀναρτῶντας θρησκευτικὰς εἰκόνας εἰς δημόσια κτίρια.

—Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ λήξαντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῆς ἀπὸ πενταετίας ἐν Μόσχᾳ λειτουργούσης Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας πληροφορούμεθα, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ διδασκόμενα ἐν αὐτῇ μαθήματα καὶ τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας. Οὕτω αἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἕδραι εἶνε τῆς Ἀπολογητικῆς, τῆς Κ. Διαθήκης, τῆς Ἠθικῆς Θεολογίας, τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας, τῆς Πατρολογίας, τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τῆς Ὁμιλητικῆς, τῆς Ποιμαντικῆς, τῆς Ἱστορίας τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας καὶ αἱρεσιολογίας, τῆς Ἱστορίας τῆς χριστιανικῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀπολογητικῆς αὐτῆς δικαιώσεως, τῆς Ἐκκλησ. Ἀρχαιολογίας, τῆς Κοινωνικῆς Ἠθικῆς, καὶ τῆς Μεθοδικῆς τῆς καταπολεμήσεως τῶν αἱρέσεων. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας μανθάνομεν ὅτι ἡ γενικὴ αὐτῆς βάσις εἶνε ἡ ἀπολογητική, αἱ δὲ φροντιστηριακαὶ ἀσκήσεις εἶνε μᾶλλον πρακτικαὶ πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ζωήν Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ θρησκεία σπουδάζονται κυρίως ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς των ἐπόψεως. Τὸ ὅλον σύστημα τοῦ κύκλου τῆς διδασκαλίας τῶν θεολογικῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ καθωρίσθη κατὰ τὸ ἑξῆς διάγραμμα: Κατὰ τὸ α' ἔτος ὡς θεμελιῶδες θέμα διδασκαλίας ἐτέθη ἡ «Ἐκκλησία», κατὰ τὸ β' ἔτος ὁ «Χριστιανισμὸς» καὶ κατὰ τὸ γ' ἡ «Θρησκεία». Ἰδιαιτέρα προσοχὴ καταβάλλεται εἰς τὴν πρακτικὴν ἄσκησιν εἰς τὸ κήρυγμα, οὗ τὰ θέματα, ὡς εἶνε εὐνόητον διὰ τὰς νῦν ἐν Ρωσίᾳ συνθήκας, εἶναι κατὰ προτίμησιν ἐκκλησιαστικο-κοινωνικὰ καὶ ἀπολογητικά.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος αἱ τάξεις ἦσαν τρεῖς, ἦσαν δ' ἐγγεγραμμένοι περὶ τοὺς 50 φοιτητὰς ἐν συνόλῳ. Μεταξὺ τῶν περυσινῶν ἀποφοίτων ἦτο καὶ μία γυνή. Ἡ Ἀκαδημία συντηρεῖται δαπάναις τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ εἰσφορῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΑΤΙΝΙΚΗ

— Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ αὐτοῦ «Χριστιανικοῦ Βήματος» οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ Παπικοὶ συμποσοῦνται εἰς 1320046, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἐργάζονται 7 ἀρχιεπίσκοποι, 17 ἐπίσκοποι, 11 παπικοὶ τοποτηρηταὶ καὶ 1779 ἱερεῖς. Εἰς δὲ τὰς κατολικὰς Σχολὰς τῆς Αὐστραλίας ἐργάζονται 9604 μοναχαὶ καὶ 913 μοναχοί.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν 20ὴν ἱσταμένου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10ην π. μ. θέλει ἐνεργηθῇ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποίησις τῶν ἱερῶν ἀμφίων τῆς κληρονομίας τῶν ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων Γιανιτσῶν καὶ Φωκίδος.

Ἀθῆναι τῇ 14 Ἰουνίου 1928.

Ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἠλιοὺ προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν Γραβιᾷ «Ἀγροὶ καὶ χέρσοι τόποι» τῆς Μονῆς καὶ οἱ ἐν Σουβάλᾳ ἀγροί. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10- 2 π. μ. ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου συμβολαιογράφου καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προφήτου Ἠλιοὺ τῇ 28 Μαΐου 1928.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μία οἰκία τοῦ Ναοῦ πρώην Ἠλ. Κορδώνη κειμένην ἐν Ἀμφίσσῃ ὑπὸ τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου διακηρύξεώς μας ἧς γνῶσιν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐν Ἀμφίσσῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμφίσσης Ἰωάννου Τζιαμεζῆ, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Μητροπολίτου Φωκίδος. Ἐὰν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμέραν δὲν προσέλθῃ πλειοδότης ἐπαναληφθήσεται ἡ δημοπρασία κατὰ τὰς ἑπομένας Κυριακὰς ἤτοι τὴν την τὴν 8ην καὶ 15ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 5 Ἰουνίου 1928.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθῆναι